

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: I Hundrede Aar satte Fienden ei Fod

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "I Hundrede Aar satte Fienden ei Fod", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_657-txt-shoot-idm103/facsimile.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Oldtids Kæmpehoie staae;
Danmarks Daad blev glemt paa Jorden;
Dag, som en electric Funke,
Kystede Du atter Norden. —
Oldtids Mand og Oldtids Gæve
Eshentets atter os ved Dig;
Derfor, store Dag! Du være
Ewig uforglemmelig.

Være Fred med Eder Alle,
Som vi saae i Kampen falde!
Hver, som uforsagt og glad
Stred for Konge, Land og Stad!
I det rædselsfulde Møde
Skjæft I stred, faldt og døde.

Ostseehavets Volger bære
Overmægtig Fiende-Skare,
Mjødig os vor Uven bød
Bølge mellem Paan og Død.
Da, da gik I ham imøde,
Stode, stred, faldt og døde.

Tusinde Kartover brølte,
Iste Skral og Frygt I solte,
Men kun hørte Fjendens Vand,
Nast ham svarte Skud for Skud,
Hver stod fast og uførtroden,
Stod og stred, og favnte Døden.

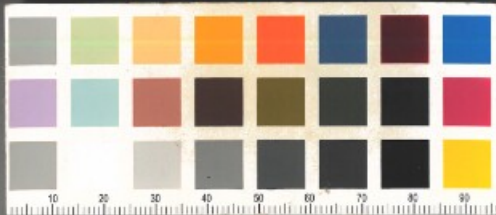
Kampens Ild blev ved at brænde,
Rundt omkring faldt Ven og Frænde;
Skarer styrkede for Fod,
Strømme sled af Hælselod.
Hver saae sig og Broder bløde,
Men stod fast, og stred, og døde.

Være Fred med Eder Alle!
Vi Der ei tilbagefaldte,
Græde ei ved Eders Grav,
Hvor den er i Jord og Hav;
Men med Tak og Pris og Pæder,
Broderligt vi mindes Eder.

Ja, med Laffesang vi møde;
Ihi det var for os I døde.
Tak for Eders Hælmød!
Tak for hver en Draabe Blod!
Tak, I dyrebare Sjæle!
Evoigt er Jert Estermæle!

Mel. See Kampen de Hætte af anden April.

Si hundrede Aar satte Fienden ei Fod
Paa Danmarks de deilige Kyster,
Eg idnet i Graven var Kampernes Blod,
Som togde i Tordenffjelds Dyster!

Da sønmed af Mafier en Skov over Sø,
For Sang forde med sig den Torden,
Med Løve og Tigre den kom under D,
At glæste Havfruen i Norden.

I Konginge-Dybet sig fasted den Skov,
Med Torden og Udyr i Kanten,
Dals Løve, halv Tiger, heel graadig paa Rov,
I Spidsen bar stolt Elefanten.

Over Dannebrog valet, der fandtes dog end
Af Kæmper modige Dreng, som
Dg hurtig i Vaaren de vordt til Mænd,
Som Blomsterne vort i Gunge.

Saa kemped de Helte fra anden April
For Fædreland, Frihed og Gæde,
At række dem maatte den Stolte fra Nil
En Krands, som de Bedste kun bære!

De vandt ikke glimrende Seier med Rov,
Dg Lykken de lod sig sealtise,
Men vandt dog af arrigste Fiende det Lov,
Fra dem var ei Seiren at vriste!

Ihi blaane Skerminder paa Heltenes Grav
Til Krands, i Morgen at vindes,
Dg Dannebrog valet med Gren paa Hav,
Saalænge Skær-Dhorsdagen mindes!

Lab Freden kun vare i hundrede Aar!
I Danmark Fred-Diisen har hjemme;
Mens Vilde moes mindes som Dagen igaar,
Vi Kongedybs-Kampen ei glemme.

N. F. S. Grundtvig.

Mel. Vist stolt paa Gobans Vej.

Naar Nordens Ulf bringer
Den første Blomst til Vang,
Demover Danmark klinger
Saa underfuld en Sang:
En Gjenlyd af det Drage,
Som Olfert Fischer quod,
Da Nelson vilde snappe
Der gamle Arelstad.

Ad Kongedybs Bover
John Bull vor Lente bar;
Men Danmarks Malmkartover
Gav ham et syndigt Svær.
Sag saa den gamle Løve
Dg listig Britten lo;
Dens Skind han vilde rove,
Men rev sig paa dens Klo.

